

Uit een werk van Rudolf Schnackenburg*

Blijven wij nog een moment stilstaan
 bij de schildering van de storm op het meer
 en het gedrag van de leerlingen.
 Menselijkerwijs gesproken is hun opwinding begrijpelijk.
 Het gevaar op het meer, waarin zij verzeild geraakt zijn,
 treft hen bij verrassing,
 De leerlingen maken Jezus wakker
 en schreeuwen Hem verwijtend toe:
Raakt het U niet dat wij vergaan ?
 Daaruit spreekt pure angst,
 zonder een spootje moed en vertrouwen.
 En dit is nu juist het verwijt dat Jezus hen achteraf maakt.

Maar het soevereine woord van Jezus,
 waarmee Hij de storm tot bedaren brengt
 en het bruisen der golven het zwijgen oplegt,
 geeft aanleiding genoeg
 om over de aan Jezus verleende volmacht verder na te denken.

Er hangt een waas van geheimzinnigheid rond de persoon van Jezus
 - dat doet de leerlingen huiveren.
 Wanneer zij onder elkaar de vraag stellen:
Wie is Hij toch, dat zelfs wind en water Hem gehoorzamen ?,
 horen wij al iets van het geloof van de gemeente.
 In Marcus' ogen is de volmacht van Jezus,
 die hier
 net als bij de genezingen en demonenuitdrijvingen
 zichtbaar wordt,
 een 'geheime epifanie' van de Zoon Gods.

Volgens de evangelist kan men
 beide aspecten met elkaar verenigen:
 Jezus als prototype van gelovig vertrouwen op God,
 en Jezus als Degene die vanuit goddelijke macht optreedt.
 Aan deze mens,
 die een ongelofelijk krachtig vertrouwen heeft,
 is ook Gods volmacht geschonken;
 Hij staat op een unieke wijze in nauwe relatie tot God,
 Hij is de Zoon van God.
 In het geloof aan Hem
 komt de gemeente ook tot haar vertrouwen op God;
 want in Jezus' wederwaardigheden wordt ze
 de verborgen macht van God gewaar,
 die het kwade ten goede keert
 en zelfs de dood overwint.

* EV 160 Rudolf Schnackenburg, Opdat wij mogen geloven Boxtel, K.B.S. 1974, 54-57 (bij Mc 4,35-4)